

Soupis excerpt

Zabiják

Quand elle quita la chambre, les rires adoucis de Claude et d'Étienne sonnaient seuls dans le grand silence, sous le plafond noir. Il était dix heures. Un rai de soleil entrait par la fenêtre entrouverte. (31)

Z1: Když opustila pokoj, ozýval se ve velkém tichu pod černým stropem toliko tlumený smích Clauda a Etienna. Bylo deset hodin. Pootevřeným oknem vnikal sem paprsek slunce. (19)

Z2: Když odcházela, ozvával se v hlubokém tichu pokoje pod zčernalým stropem jen Klaudiův a Štěpánův tlumený smích. Bylo deset hodin. Pootevřeným oknem svítil dovnitř proužek slunečního světla. (16-17)

„Tonnerre de Dieu! Obéis-moi donc une fois! Quand je te dis que je veux pas!” (30)

Z1: „Hešoftnomol! Budeš mě taky jednou poslouchat? Říkám ti, že nechci.“ (16)

Z2: „U sta hromů! Poslechni mne přece jednou! Když ti povídám, že nechci! (18)

„Hé! Zidore, mets les fers!” cria Coupeau. (141)

Z1: „Hej, Zidore, dej železo do ohně!“ volal Coupeau. (131)

Z2: „Hej, Zidore, dej nahřát železa!“ (103)

„Sacré lambin, va!... Donne donc les fers! Quand tu regarderas en l'air, bougre d'efflanqué! Les alouettes ne te tomberont pas toutes roties!” (142)

Z1: „Ty kluku jedna!...Dáš tam to spajidlo! A neotvírej tu klapajznu tak, pečení ptáci ti přece do huby nepřiletí!“ (131)

Z2: „Tak dělej, ty kluku usmrkaná!...Dej sem ty železa a nekoukej pořád, kde co lítá! Myslíš, ty vyžle jedno zatracený, že ti nalítají do huby pečený holubi? (103)

Ah bien! bégaya –t –il sans cesser de ricaner, vous etes encore joliment toc!..On ne peut plus rigoler, alors? Les femmes, ça me connaît, je ne leur ai jamais rien cassé. (182)

Z1: „Bodejt’!“ koktal nepřestávaje žertovati. „Vy jste něco škaredivé. Tak už si člověk nesmí ani zažertovat, co? Vždyť mne ženské znají, jakživ jsem jim do opravdy nic neudělal. Nějakou ženskou štípnout, vidíte? ale víc nic! (174)

Z2: „Ale, ale!“ zablábolil a pořád se usmíval, „co jste na mě najednou takový škaredý?... To už si člověk ani nesmí trochu zašpásovat? Nebojte se, se ženskými já se vyznám, ještě jsem jakživ žádný neublížil.“ (134-135)

„...Et il ferme le poing, lorsqu’il tape...Alors donc ils se sont échignés en conscience. Quand on montait l’escalier, on les entendait se bucher.“ (225)

Z1: „Ah, ten dovede sevřít pěst...Tak se vám tam mazali doopravdy. Už když člověk šel po schodech nahoru, mohl je slyšet, jak se řezali.“ (217)

Z2: „A bije hlava nehlava, když je v ráži...Tak se vám tam pěkně mazali. Už na schodech je bylo slyšet, jak se řežou.“ (167)

„Ah! c’est bien ça! s’écria Boche, dont les instincts sournoisement voluptueux étaient flattés. ça arrive toujours comme ça!“ (292)

Z1: „I to je dobré!“ zvolal Boche, jehož potměšilé chlípné chtíče to polechtalo. „To se tak děje vždycky!“ (286)

Z2: „Á, to je ono!“ zvolal Boche, v němž to příjemně polechtalo utajenou chlípnost. „Takhle to vždycky chodí!“ (218)

Au milieu de ce démolissement général, Coupeau prospérait. Ce sacré soiffard se portait comme un charme. Le pichenet et le vitriol l’engrassaient, positivement. (340)

Z1: Coupeauovi dařilo se uprostřed tohoto všeobecného úpadku znamenitě. Ten zatrolený pijan byl jako ryba ve vodě; po zednické a pálenice opravdu jen tloustl. (334)

Z2: Uprostřed té všeobecné zkázy Coupeau výtečně prospíval. Ten zatracený ochlasta byl jako tuřín. Na mou duši, on po tom vínečku a kořalce ještě tloustl. (255)

Alors, il cria que Gervaise manquait d’économie. Tonnerre de Dieu! qu’est qu’on allait devenir? (344)

Z1: Křičel, že Gervaise neumí hospodařit. U sta hromů, co z toho bude? (338)

Z2: Křičel na Gervaisu, že nedovede šetřit. Hrom do toho, co si on teď počne? (258)

Ah! la saleté d'homme! cria-t-elle. Voulez-vous bien la laisser, brigand! Je vais vous dénoncer à la police, moi! (396)

Z1: „Ty chlape mizerná! křičela, „necháš ji ty lotře! Sic tě udám na policii.“ (392 – starší)

Z2: „Vy chlape mizerná!“ rozkřikla se. „Necháte ji hned být, lotře jeden! Nebo vás půjdu udat na policii!“ (298)

„Hop ! Hop ! gueulait –il, c'est la course des bourriques!...Hein? très chouette, le matin, en hiver; je fais dodo, je ne m'enhrume pas, j'attrape les veaux de loin, sans écorcher mes engelures...Dans ce coin-là, touchée, margot!“ (395)

Z1: „Hop! Hop!“ řval, „tak se prohánějí staré oslice!...Co? To je zdravé, ráno v zimě; já si pěkně klidně ležím, nepotřebuji namáhat nohy...Chceš do kouta, tu máš, opice!“ (391)

Z2: „Hop! Hop!“ hulákal, „takhle se prohání stará herka!...To je pohodlíčko, co? Takhle ráno, v zimě, pěkně si ležím, neuženu si nastuzení, a můžu pohánět ten dobytek pěkně zdálky, nemusím si darmo namáhat omrzlé nohy.V tomhle koutě! Tumáš, ty neřáde!“ (298)

„Nom de Dieu! ils me trouent la pelure!...Oh! les sales bêtes!...Tiens bon! serre tes jupes! méfie-toi du salopaud, derrière toi!...Sacré tonnerre, la voila culbutée, et ses mufes qui rigolent!...Tas de mufes! tas de fripouilles! tas de brigands!“ (402)

Z1: „Bože, vždyť mi prožerou kůži!...Ó, ošklivá zvířata!...Drž dobře! Stáhni si sukně! Dej pozor, ten sviňák je za tebou!...U sta hromů, teď ji převalili a tu blbci ještě se smějí!...Hovada, všiváci, raubíři! (397)

Z2: „Hergot! Vždyť mi prokoušou hadry!...Potvory jedny svinský!...Nedej se! Přidrž si sukně! Dej si pozor na toho sviňáka za tebou!...Hrom do toho, teď už ji ti hajzlové převalili a přijdou si na svý!...Bando sviňácká! Mrchy jedny! Holoto jedna raubířská!“ (303)

Eux pas bêtes, les bourgeois! ils vous envoyaient à la mort, bien trop poltrons pour se risquer sur une échelle, s'installant solidement au coin de leur feu et se fichant du pauvre monde. Et il en arrivait à dire que chacun aurait du poser son zinc sur sa maison. Dame ! en bonne justice, on devait en venir là: si tu ne veux pas être mouillé, mets-toi à couvert. (152)

Z1: Ti buržousti nejsou hloupí, pošlou člověka na smrt, neboť sami jsou příliš bázlivi, aby se odvážili na žebřík, usadí se pohodlně u krbu a čerta jim záleží na chudých lidech. A na konec usoudil, že by každý měl si pobít svou střechu plechem sám. Na mou duši! Podle spravedlnosti mělo by to tak být: nechceš-li zmoknout, udělej si střechu nad sebou. (142)

Z2: Páni měšťáci si to dovedou zařídit! Pošlou vás na smrt, sami si, zbabělci, netroufají ani vylézt na žebřík, sedí si pěkně doma v teple a na chudýho člověka se vykašlou! Nakonec říkal, že by si každý měl dávat plech na střechu sám. K čertu, kdyby měla být nějaká spravedlnost, mělo by se to dělat tak: když chceš bejt pěkně v suchu, tak se o střechu postarej sám. (111)

Gervaise elle – même avait glissé de nouveau à une fainéantise heureuse. Mais elle se secoua, elle se mit debout. Ah bien! en voilà un après-midi passé à faire les rosses! C'était ça qui n'emplissait pas la bourse! (227)

Z1: Gervaise sama znovu se oddávala pohodlnému snění. Ale setřásla se sebe tu unylost a vstala. To by tak bylo, celé odpoledne takhle procamrat. Z toho by člověk neztloustl! (219)

Z2: I Gervaisa se začala znovu poddávat příjemné lenivosti. Ale setřásla to ze sebe a vstala. To by tak hrálo, celé odpoledne tu takhle procamrat! Z toho by asi člověk zbohatnul! (169)

Et Gervaise, agourmandie, s'abandonnait a cette excuse. Tant pis! ca venait de Coupeau, s'ils n'économisaient plus un rouge liard. (236)

Z1: A mlsná Gervaise spokojila se takovými výmluvami. Co z toho má? Není-li to vina Coupeauova, že nemůže ušetřit ani haléře? (228)

Z2: A zmlsaná gervaisa se snadno nechávala uchlácholit takovou výmluvou. Co se dá dělat, za to může jedině Coupeau, že už si nedokáže ušetřit ani zlámanou grešli. (175)

Ah! nom de Dieu! oui, on s'en flanqua une bosse! Quand on y est, on y est, n'est-ce pas? et si l'on ne se paie qu'un gueuleton par-ci, par-là, on serait joliment godiche de ne pas s'en fourrer jusqu'aux oreilles. (261)

Z1: Můj Bože, co na tom, ať si pokazí na čtrnáct dní žaludek! Když už jsou jednou tady, musí se to využít, je-li pravda? Beztoho se člověk sotva jednou do roka dostane k pořádnému žlabu, byl by tedy blázen, aby se nenacpal až po uši. (254 – 255)

Z2: Pane na nebi, ti si ale dávali do trumpety! Když se jí, tak se přece jí, ne? Beztak se člověk dostane k takové žranici jednou za dlouhý uherský měsíc, a to by byl přece pořádný trouba, kdyby se nenadlábnul až po uši. (194)

Madame Boche, après avoir emmené Nana chez elle, était revenue et racontait l'accident avec des détails interminables, toute secouée encore d'émotion. (241)

Z1: Paní Bochová, zavedši Nanu k sobě do bytu, vrátila se a vypravovala o tom neštěstí s nekonečnými podrobnostmi, ještě celá se třesouc rozčilením. (136)

Z2: Paní Bochová mezitím odvedla Nanu k sobě domů, ale teď se sem zas vrátila a vykládala donekonečna podrobnosti, jak se to stalo, ještě celá roztřesená z toho úleku. ()

Les cheveux dans la face, la poitrine soufflante, boueuses, tuméfiées, elles se guettaient, attendant, reprenant haleine. (61)

Z1: Vlasy splývaly jim po tvářích, prsa se jim dmula, špinavé a boulemi pokryté číhaly na sebe a čekaly nabírajíce zatím dechu. (35)

Z2: Vlasy měly spadlé do obličeje, prudce oddechovaly, byly ušpiněné, poškrábané a samá modřina; tak se číhavě pozorovaly, vyčkávaly a nabíraly dech. (30)

Germinal

Devant lui, il ne voyait même pas le sol noir, et il n'avait la sensation de l'immense horizon plat que par les souffles du vent de mars, des rafales larges comme sur une mer, flacées d'avoir balayé des lieues de marais de terres nues.

G1: Kráčejší muž ani nerozeznával před sebou černé země. O širém ohromném obzoru uvědomovalo ho toliko fučení březnového větru, který jako na moři valil se tudy širokými proudy. (7)

G2: Chodec nerozeznával ani černou půdu pod vlastníma nohama, a nesmírnost plochého obzoru tušil jen z prudkých poryvů březnového větru, který dul ze široka, jako na moři, prochlazený dotekem mílí a mílí bažin a pustých plání, přes než se přehnal. (7)

Il marchait d'un pas allongé, grelottant sous le coton aminci de sa veste et de son pantalon de velours.

G1: Kráčel dlouhými kročejí, neboť se chvěl zimou v ošumělém a lehkém oděvu. (7)

G2: Kráčel rychle, zkřehlý zimou pod prořídrou tkaninou manšestrového kabátu a kalhot. (7)

Je me nomme Étienne Lantier, je suis machineur...Il n'y a pas de travail ici?

G1: „Jmenuji se Štěpán Lantier, jsem strojník...Není zde práce?“ (8)

G2: „Jmenuji se Štěpán Lantier a jsem strojník...Není tu nějaká práce?“ (8)

C'était une masse lourde, un tas écrasé de constructions, d'où se dressait la silhouette d'une cheminée d'usine; de rares lueurs sortaient des fenêtres encrassées, cinq ou six lanternes

tristes étaient pendues dehors, et des charpentes dont les bois noircis alignaient vaguement des profils de tréteaux gigantesques.

G1: Byla to těžká masa, rozplesklá hromada budov, nad něž vyčníval obrys továrního komína; sporá světla vycházela ze znečištěných oken, asi pět smutných svítlen viselo venku na začouzených břevnech, rýsujících se nejasně jako obrovské lešení. (18)

G2: Zato dole při zemi ho upoutala jiná podívaná, těsně nakupený shluk budov, z něhož čněl obrys továrního komína. Špinavá okna propouštěla jen sem tam záblesk světla, zatímco venku na jakýchsi konstrukcích, jejichž zčernalé trámové připomínalo řadu obrovitých dřevěných koz, blikala tu a tam zavěšená lucerna: (17)

Regardez, au-dessus de la cage, il y a un parachute, des crampons de fer qui s'enfoncent dans les guides, en cas de rupture. Ça fonctionne, oh! pas toujours... Oui, le puits est divisé en trois compartiments, fermés par des planches, du haut en bas: au milieu les cages, à gauche le goyot des échelles... Qu'est-ce que nous fichons là, nom de Dieu! Est-il permis de nous faire geler de la sorte! (25 – 26)

G1: „Hled'te, nahoře nad těžným strojem je padák pro případ, že by se přetrhlo lano. Jde to zcela dobře, až také ne vždy. Jáma je rozdělena ve tři poschodí a shora dolů vydřevěna. Prostředkem jde těžný stroj, v levo pak šachtový žebřík.“

„K čemu zde tak zbytečně dřepíme? Chtějí, k čertu, abychom tu zmrzli?“ (42)

G2: „Vidíte, tam nahoře nad klecí je pojistka, něco jako železné kramle, a ty se zaseknou do průvodních latí, kdyby to prasklo. Většinou to funguje. . . Jo, a jáma je rozdělená na tři části, každá z nich je odshora dolů obedněná. V té prostřední jsou klece, vlevo je komín pro žebříky. . .“ Vtom však Maheu přerušil výklad, aby zahuboval, i když pro jistotu ne příliš hlasitě:

„Tak co tu, sakra, civíme? Jak si to představují, takhle nás nechat mrznout?“ (30)

Nom de Dieu ! cria-t-il, en voilà un égorgement !... Alors, aujourd'hui, c'est l'ouvrier qu'on force à manger l'ouvrier ! (124)

G1: „U všech čertů“, křičel, „je to vydírání. Dnes tedy je dělník nucen požírat dělníka.“ (191)

G2: „Zatracená práce!“ křičel. „Tohle je přece masakr! . . . Teď už štvou dělníka proti dělníkovi!“ (130)

Étienne était là, buvant sa chope devant une table, ennuyé de ce que Souvarine venait de le lâcher pour monter dans sa chambre. Presque tous les dimanches, le machineur s'enfermait, écrivait ou lisait. (126)

G1: I štěpán tu seděl za stolem pije pivo a zlobě se, že Suvarin ho opustil odešel do svého pokoje. Téměř každou neděli strojník uzavíral se takto, aby mohl psát a čísti. (195)

G2: ...tam seděl Štěpán u stolku a popíjel pivo, rozmrzen, že ho Suvarin opustil a uchýlil se do svého pokojíku. Suvarin skoro každou neděli sedal takto doma a četl si nebo si něco psal. (133)

Dès le samedi soir, les bonnes ménagères du coron avaient lavé leur salle à grande eau, un déluge, des seaux jetés à la volée sur les dalles et contre les murs ; et le sol n'était pas encore sec, malgré le sable blanc dont on le semait, tout un luxe coûteux pour ces bourses de pauvre. (124)

G1: Již v sobotu z večera myly dobré hospodyně horlivě síně a způsobovaly pravou potopu vylivše celá vědra vody na podlahu, že nebyla tato ještě suchá, ačkoliv leskla se všechna bílým pískem, dosti drahým to přepychem pro kapsy chudých dělníků. (192)

G2: Už v sobotu večer se dobré hospodyně z kolonky pustily do splachování dolní světnice, celými kbelíky šplíchaly proudy vody na dlaždice, až stříkala na stěny, notová potopa; ještě ráno nebyla podlaha suchá, ačkoli ji bohatě sypaly bílým pískem, bez ohledu na' újmu, kterou to působí jejich chudým kapsám. (130)

Quand la fille n'y est pas, c'est la mère qui se fait tamponner, cria Chaval. Va, montre-lui ta viande ! Il n'est pas dégoûté, ton salaud de logeur ! (194)

G1: „Když tu není dcery, drží s ním matka,“ křičel Chaval. „Jen mu ukazuj maso. On si ho nezoškliví tvůj čistý nájemník.“ (303)

G2: „A když dcera není doma, dává se klátit máma!“ řval Chaval, „Jen mu to ukaž všechno, sviňákovi, beztak není vybíravý!“ (204)

Mais, tonnerre de Dieu ! je veux bien être calme. Oui, je leur ai imposé une discipline! oui, je leur conseille encore de ne pas bouger ! Seulement, à ne faut pas qu'on se foute de nous, à la fin ! (200)

G1: „Ale, u všech hromů, já chci být klidným. Nakazoval jsem jim klid a radím jim ještě teď, aby se nehýbali. Ale konečně nemůžeme se nechat hnát k nejhoršímu!“ (312)

G2: „Vždyť já se, sakra, nechci rozčilovat! Ano, vnutil jsem jim kázeň, ano, pořád ještě jim radím, aby byli zticha! Jenže si z nás přece jenom nesmí nikdo dělat blázny! (211)

Et les moyens d'exécution ? comment comptez-vous vous y prendre ? (204)

G1: „A jakých prostředků chcete se chopiti ku provedení svých úmyslů?“ (317)

G2: „A jak to chcete provést? Jak na to půjdete?“ (214)

Il avait prononcé ce mot à demi-voix, d'un air de ferveur religieuse, en jetant un regard vers l'orient. C'était du maître qu'il parlait, de Bakounine l'exterminateur. (203)

G1: Pronesl slovo to polohlasem, s přidechem pobožnosti obrátiv své zraky směrem k východu. Mluvil o mistru a učiteli Bakuninovi. (316)

G2: Suvarin to slovo pronesl polohlasně, v jakémsi zbožném zanícení, a pohlédl směrem k východu. Mínil tím svého učitele, Bakunina Vyhlazovatele. (214)

Le cabaretier s'était mis à marcher, en sifflant d'un air dédaigneux. Trois mille francs ! qu'est-ce que vous voulez qu'on fiche avec ça ? Il n'y aurait pas six jours de pain, et si l'on comptait sur des étrangers, des gens qui habitaient l'Angleterre, on pouvait tout de suite se coucher et avaler sa langue. Non, c'était trop bête, cette grève ! (148)

G1: Hostinský jal se procházeti hvízdaje si pohrdlivě. „Tři tisíce franků! Copak s tím chcete? To nevystačí ani šest dní na chleba. A chcete-li počítati na cizince, na lidi bydlící v Anglii, můžete jíti se raději hned položit. Ne, ta stávka je příliš hloupá.“ (204)

G2: Hostinský počal přecházet po místnosti a nyní jen opovržlivě frkl. Tři tisíce! Co chcete s takovou pokladnou poříditi? Nestačí to ani na šest dní na chleba a spoléhat na nějaké cizí lidi někde v Anglii, to už je pak lepší si rovnou lehnout a spolknout vlastní jazyk. Ne, takováhle stávka je blbost! (156 – 157)

Et, dans le silence, on entendait en haut ronfler le grand-père, du même ronflement rythmé, qui ne s'était pas arrêté un instant. (82)

G1: V nastalém tichu bylo slyšeti shora, jak dědeček chrápe stále týmž rythemem. (127)

G2: A v tichu bylo slyšet shora dědu, jak chrápe stále týmž rytmickým chrápáním, které za celou tu dobu neustalo. (81)

Autant valait-il crever tout de suite que de redescendre au fond de cet enfer. (51)

G1: To lépe jest pojít hnedky hladem, než vstoupiti znovu na dno tohoto pekla. (79)

G2: Raději hned zdechnout, než se ještě jednou vrátit do toho podzemního pekla. (56)

Du côté de Marchiennes, la route déroulait ses deux lieues de pavé, qui filaient droit comme un ruban trempé de cambouis, entre les terres rougeâtres. Mais, de l'autre côté, elle descendait en lacet au travers de Montsou, bâti sur la pente d'une large ondulation de la plaine. (74)

G1: Směrem ku Marchiennes šla silnice dvě míle zpřímá jako stužka v špíně namočená mezi červenavými polemi, opačným směrem vinula se však skrze Montsou, jež se rozprostíralo na svahu široké vyvýšeniny. (115)

G2: Směrem do Marchiennes běžela dlážděná silnice rovně dvě míle jako stuha namazaná kolomazí uprostřed na-červenalé půdy. Ale opačným směrem se silnice klikatila dolů přes Montsou, který stál na svahu náhlého zvlnění půdy. (79)

Ainsi, lui se faisait fort, s'il s'en occupait, d'amener la Compagnie à des conditions meilleures; au lieu que, va te faire fiche ! on y crèverait tous, en s'obstinant. (199)

G1: Kdyby jemu byla věc svěřena, přinutil by jistotně Společnost k tomu, aby přistoupila na lepší podmínky. Takhle ale, postaví-li si hlavu, pojdou všichni. (311)

G2: Tak například on, Rasseneur, je přesvědčen, že kdyby to vzal do ruky sám, vymohl by nakonec na těžařstvu lepší podmínky. Kdežto s touhle paličatostí ať mu jdou někam, na tu nakonec doplatí všichni. (210)

Nom de Dieu ! tu n'as donc pas de sang dans les veines ? (199)

G1: „U všech všudy, což nemáš v žilách krev?“ (311)

G2: „Copak nemáš, k sakru, v žilách kapku krve?“ (210)

Mais, vois-tu, je me fous de vos idées, moi ! La politique, le gouvernement, tout ça, je m'en fous ! (199)

G1: Ale vidíš, já kašlu na všechny ty vaše myšlenky! Na politiku, vládu, na všechno to kašlu! (310)

G2: Jenže já se vám na ty vaše ideje vykašlu! Kašlu na politiku, na vládu, na všechno. (209)

Mais ce qui acheva de leur fêler le crâne, ce fut un prône de leur nouveau curé, l'abbé Ranvier, ce prêtre maigre aux yeux de braise rouge, qui succédait à l'abbé Joire. (313)

G1: Ale úplně připravovala je z rovnováhy kázání jejich nového faráře Ranviera, hubeného kněze s očima krvavě červenýma, jenž byl nástupcem abée Joira. (487)

G2: A korunu všemu nasadilo kázání nového faráře, abbého Ranviera, toho hubeného kněze s očima jako řeřavé uhlíky, který nastoupil na místo abbého Joira. (327)

Fichtre ! il ne fait pas chaud ici, murmura Catherine grelottante. (25)

G1: „Zpropadená zima“, bručela Kateřina klepotajíc zuby. (42)

G2: „Sakra, tady teplo není!“ řekla Kateřina a zachvěla se zimou. (31)

Maheu haussa les épaules d'un air résigné.

- *Bah! c'est chaud, c'est bon tout de même.* (18)

G1: „Maheu pokrčil však jen resignovaně rameny a pravil: „Bah! lepší než nic, jest to alespoň teplé.“ (30)

G2: Maheu odevzdaně pokrčil rameny. „Dokud je to horký, dá se to pít.“ (23)